

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

ul. Piotrkowska 120

90-006 Łódź

Tel. (0-42) 636-36-89, Fax (0-42) 636-07-12

E-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-61- 37(   )08/AK

Łódź, dnia 6 marca 2009 r.

DECYZJA Nr RŁO 2/2009

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm. Dz. U. Nr 99, poz. 660, Dz. U. Nr 171, poz. 1206) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134 poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach, ul. Karczówkowska 45, 25-713 Kielce,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów:

a) o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów bezprawne działanie ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, poprzez stosowanie we wzorcu umowy pn.: „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” w części ww. wzorca umowy o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA” postanowień o następującej treści:

- „Jeśli jednak nie zostaną one usunięte, uczestnik winien zgłosić do Organizatora reklamację na piśmie w ciągu 7 dni od daty zakończenia imprezy” - które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego,
- „Organizator nie dokonuje zwrotu zapłaty za niewykorzystane świadczenia powstałe z przyczyn od Organizatora niezależnych” - które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego,

b) o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów bezprawne działanie ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach polegające na nie określeniu podstawy prawnej i konsekwencji prawnych wynikających z umowy z uwagi na brak w umowie i „WARUNKACH UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” wraz z ich częścią o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA” wskazania, że w sprawach nieuregulowanych obowiązują przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U z 2004 r. Nr 223, poz. 2268, ze zm.) - co jest niezgodne z art. 14 ust. 2 pkt 10 ww. ustawy o usługach turystycznych.

i stwierdza jej zaniechanie z dniem 1 listopada 2008 r.

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm. Dz. U. Nr 99, poz. 660, Dz. U. Nr 171, poz. 1206) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134 poz. 939)

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach, ul. Karczówkowska 45, 25-713 Kielce, **karę pieniężną** w wysokości 7 737,00 zł (słownie: siedem tysięcy siedemset trzydzieści siedem złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

III. Na podstawie art. 77 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm. Dz. U. Nr 99, poz. 660, Dz. U. Nr 171, poz. 1206) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134 poz. 939)

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

postanawia się **obciążyć** ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach, ul. Karczówkowska 45, 25-713 Kielce, **kosztami** opisanego w punkcie I postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wysokości 11,10 zł (słownie: jedenaście 10/100).

Uzasadnienie

W dniu 11 lutego 2008 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezes Urzędu”) wszczął postępowanie wyjaśniające, mające na celu wstępne ustalenie, czy ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach, stosuje niedozwolone postanowienia umowne uzasadniające podjęcie działań wskazanych

w odrębnych przepisach lub wpisane do rejestru postanowień wzorców mowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co może stanowić naruszenie cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W ramach ww. postępowania Prezes Urzędu dokonał między innymi kontroli wzorców umowy stosowanych przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. W wyniku przedmiotowej kontroli Prezes Urzędu ustalił, że ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o., we wzorcu umowy „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” w części ww. wzorca umowy o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA” (zwany dalej: „wzorzec umowy”) stosuje postanowienia o treści:

- „Jeśli jednak nie zostaną one usunięte, uczestnik winien zgłosić do Organizatora reklamację na piśmie w ciągu 7 dni od daty zakończenia imprezy” (zamieszczone w punkcie 17 zdanie czwarte wzorca umowy),
- „Organizator nie dokonuje zwrotu zapłaty za niewykorzystane świadczenia powstałe z przyczyn od Organizatora niezależnych” (zamieszczone w punkcie 21 zdanie trzecie wzorca umowy),
- oraz w „WARUNKACH UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” i w części ww. wzorca umowy o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA” nie określiła podstawy prawnej i konsekwencji prawnych wynikających z umowy.

W wyniku przeprowadzonej analizy Prezes Urzędu ustalił, że:

- postanowienie wskazane w punkcie 17 zdanie czwarte wzorca umowy jest tożsame z klauzulą wpisaną do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.) (zwany dalej: „Rejestr”) pod pozycją 1079, w dniu 21 marca 2007 r. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 8 grudnia 2006 r., sygnatura akt XVII AmC 41/06, o treści: *„Ewentualne reklamacje należy zgłaszać w formie pisemnej w terminie 7 dni od zakończenia imprezy”*.
- postanowienie wskazane w punkcie 21 zdanie trzecie wzorca umowy jest tożsame z klauzulą wpisaną do Rejestru pod pozycją 1086, w dniu 27 marca 2007 r. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 stycznia 2007 r., sygnatura akt XVII AmC 160/05, o treści: *„Niewykorzystanie któregośkolwiek ze świadczeń przez Uczestnika nie upoważnia do żądania zwrotu zapłaconej kwoty”*.

Ponadto ustalono, że ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. w umowie i stanowiących integralną część umowy „WARUNKACH UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” wraz z ich częścią o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA” nie wskazała, że w sprawach nieuregulowanych mają zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U z 2004 r. Nr 223, poz. 2268, ze zm.) (zwane również dalej: „ustawa o usługach turystycznych”) lub nie odwołała się do ww. ustawy – co jest niezgodne z art. 14 ust. 2 pkt 10 ww. ustawy o usługach turystycznych.

W dniu 29 grudnia 2008 r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu Postanowieniem Nr 1/61-37/08 (dowód: karty Nr 1 – 2) postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na godzącym w nie, bezprawnym stosowaniu we wzorcu umowy postanowień o treści:

- „Jeśli jednak nie zostaną one usunięte, uczestnik winien zgłosić do Organizatora reklamację na piśmie w ciągu 7 dni od daty zakończenia imprezy” - które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego,
- „Organizator nie dokonuje zwrotu zapłaty za niewykorzystane świadczenia powstałe z przyczyn od Organizatora niezależnych” - które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego,
- oraz nie określeniu podstawy prawnej i konsekwencji prawnych wynikających z umowy z uwagi na brak w umowie i „WARUNKACH UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” wraz z ich częścią o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA” wskazania, że w sprawach nieuregulowanych obowiązują przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U z 2004 r. Nr 223, poz. 2268, ze zm.) – co jest niezgodne z art. 14 ust. 2 pkt 10 ww. ustawy o usługach turystycznych,

co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. w pismach z dnia 12 stycznia 2009 r. (dowód: karty Nr 14-24) i z dnia 4 lutego 2009 r. (dowód: karty Nr 26-31) poinformowała, że zaprzestała stosowania kwestionowanego przez Prezesa Urzędu wzorca umowy. Opracowała nowy wzorzec umowy, który wprowadziła do obrotu gospodarczego w dniu 1 listopada 2008 r. na podstawie Uchwały Nr 2/10/2008 Zarządu ISKRA ZUS Sp. z o.o. w Kielcach z dnia 22 października 2008 r. (dowód: karta Nr 28). Nowy wzorzec umowy nie zawiera kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień, które zostały wykreślone. Dodatkowo wyjaśniła, że nigdy nie korzystała z uprawnień wynikających z wprowadzenia do umowy z konsumentami kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień. Jednocześnie ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. poinformowała, że prowadzi różne rodzaje działalności gospodarczej, w tym świadczy usługi turystyczne a jej przychód ze świadczenia usług turystycznych za 2008 r. wyniósł (tajemnica przedsiębiorcy) złotych (dowód: karta Nr 26).

Prezes Urzędu ustalił co następuje:

ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000174824 (dowód: karta Nr 16). Zgodnie z przedstawionym aktualnym wypisem z KRS przedmiotem działalności ww. spółki jest między innymi: działalność biur podróży i działalność biur turystycznych (dowód: karta Nr 19). ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. świadczy swoje usługi jako organizator imprez turystycznych zarówno konsumentom jak i przedsiębiorcom z regionu świętokrzyskiego(dowód: karta Nr 6).

Przedmiotem analizy Prezesa Urzędu w ramach niniejszego postępowania był wzorzec umowy „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” wraz z jego częścią o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA”. Jest to wzorzec umowy w rozumieniu art. 384 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16. poz. 93, ze zm.) (zwana dalej: „k.c.”).

We wskazanych powyżej wzorze umowy ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach ustaliła jednostronnie następujące postanowienia:

- „Jeśli jednak nie zostaną one usunięte, uczestnik winien zgłosić do Organizatora reklamację na piśmie w ciągu 7 dni od daty zakończenia imprezy” (punkt 17 zdanie czwarte wzorca umowy),
- „Organizator nie dokonuje zwrotu zapłaty za niewykorzystane świadczenia powstałe z przyczyn od Organizatora niezależnych” (punkt 21 zdanie trzecie wzorca umowy).

Ponadto ww. wzorcu umowy ww. spółka nie wskazała konsumentom, że w sprawach nieuregulowanych obowiązuje ustawa o usługach turystycznych, odsyłając jedynie w treści wzorca umowy do przepisów k.c.

Prezes Urzędu ustalił, że:

- postanowienie wskazane w punkcie 17 zdanie czwarte wzorca umowy jest tożsame z klauzulą wpisaną do Rejestru pod pozycją 1079, w dniu 21 marca 2007 r. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 8 grudnia 2006 r., sygnatura akt XVII AmC 41/06, o treści: *„Ewentualne reklamacje należy zgłaszać w formie pisemnej w terminie 7 dni od zakończenia imprezy”*.
- postanowienie wskazane w punkcie 21 zdanie trzecie wzorca umowy jest tożsame z klauzulą wpisaną do Rejestru pod pozycją 1086, w dniu 27 marca 2007 r. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 stycznia 2007 r., sygnatura akt XVII AmC 160/05, o treści: *„Niewykorzystanie któregośkolwiek ze świadczeń przez Uczestnika nie upoważnia do żądania zwrotu zapłaconej kwoty”*.

Natomiast nie wskazanie w umowie i stanowiących integralną część umowy „WARUNKACH UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” wraz z ich częścią o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA”, że w sprawach nieuregulowanych obowiązuje ustawa o usługach turystycznych lub odwołanie się do ww. ustawy w treści wzorca umowy jest niezgodne z art. 14 ust. 2 pkt 10 ww. ustawy.

Przesłany przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach w dniu 12 stycznia 2009 r. nowy wzorzec umowy pod nazwą „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” wraz z ich częścią o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA” nie zawierał kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień. Postanowienia te zostały wykreślone oraz wprowadzono postanowienie zgodne z art. 14 ust. 2 pkt 10 ustawy o usługach turystycznych. Jednocześnie ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. oświadczyła, że od 1 listopada 2008 r. nie była organizatorem imprez turystycznych a wcześniej zawarte

umowy z konsumentami na podstawie kwestionowanego wzorca umowy wygasły (dowód: karta Nr 33). Prezes Urzędu przyjął, że z dniem 1 listopada 2008 r. nastąpiło zaniechanie stosowania praktyki ograniczającej konkurencję.

Prezes Urzędu zważył co następuje:

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o okik, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 ww. ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Za bezprawne działanie przedsiębiorcy uznaje się między innymi stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.). Wskazany przepis zawiera otwarty katalog działań stanowiących praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

Stwierdzenie praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i 2 i ust. 2 pkt 1 ustawy o okik wymaga wykazania, że spełnione zostały łącznie trzy przesłanki:

- 1) działanie przedsiębiorcy,
- 2) noszące znamiona bezprawności,
- 3) godzące w zbiorowy interes konsumentów.

Ad. 1) Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o okik, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (...). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.) jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego Rejestru Przedsiębiorców i tym samym jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o okik.

Ad. 2) Dla uznania działania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest, aby miało ono charakter bezprawny.

Bezprawność to sprzeczność zachowania z przepisami prawa oraz z zasadami współżycia społecznego. Chodzi więc o sprzeczność z szeroko rozumianym porządkiem prawnym jako całością. Bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, niezależnym od wystąpienia szkody czy od zamiaru podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych.

Warunki świadczenia usług turystycznych reguluje ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. o usługach turystycznych (tekst jednolity Dz.U. z 2001r. Nr 55, poz. 578). Ww. ustawa szczegółowo reguluje obowiązki organizatora imprez turystycznych w stosunku do klientów korzystających z jego oferty. Określa ona niezbędne informacje, które organizator turystyki ma obowiązek przedstawić konsumentom przed podpisaniem umowy. Informacje podawane klientowi muszą być przedstawione w sposób jasny i zrozumiały. Ponadto wspomniana ustawa określa niezbędne elementy umowy o świadczenie usług turystycznych polegających na organizowaniu imprez turystycznych. Ustala obowiązki i prawa stron takiej umowy. Celem wprowadzenia do przedmiotowej ustawy szczegółowych zapisów nakładających na organizatorów imprez turystycznych określone obowiązki ma na celu zapewnienie konsumentowi-klientowi należytej ochrony przed silniejszą stroną umowy, jaką jest organizator imprezy turystycznej. Świadczy o tym bezwzględnie wiążący charakter tych przepisów. Zgodnie z art. 14 ust. 2 pkt 10 ustawy o usługach turystycznych umowa powinna określać podstawy prawne umowy i konsekwencje prawne wynikające z umowy. W przypadku umów zawieranych przez organizatora imprez turystycznych z konsumentem warunki tych umów są regulowane przede wszystkim w ustawie o usługach turystycznych, której to postanowienie są bardziej korzystne dla konsumenta niż postanowienia k.c. Zamieszczenie we wzorcu umowy odniesienie do ustawy o usługach turystycznych jest niezwykle istotne dla konsumenta, który w ten sposób zyskuje informację, jakie akty prawne regulują jego prawa i obowiązki w sprawach nieuregulowanych w umowie. Za umieszczeniem we wzorcu umowy odesłania do ustawy o usługach turystycznych przemawia również postanowienie art. 19 ust. 1 tej ustawy zgodnie, z którym postanowienia umów zawieranych przez organizatorów turystyki z klientami mniej korzystne dla klientów niż postanowienia ustawy są nieważne, a w miejsce postanowień mniej korzystnych dla klienta obowiązują przepisy ustawy. Tymczasem w treści ocenianego wzorca umowy brak informacji, że w sprawach nieuregulowanych ma zastosowania ustawa o usługach turystycznych nie tylko powoduje niedoinformowanie konsumentów w zakresie korzystania z przyznanych im uprawnień ale przede wszystkim sankcjonuje postanowienia wzorca umowy mniej korzystne niż przewiduje to ustawa o usługach turystycznych. Tym samym należy przyjąć, iż nie zastosowanie we wzorcu umowy postanowień art. 14 ust. 2 pkt 10 ustawy o usługach turystycznych kształtuje prawa konsumenta w sposób sprzeczny z obowiązującym prawem.

W związku z powyższym należy przyjąć, iż ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. naruszyła art. 14 ust. 2 pkt 10 ustawy o usługach turystycznych.

Art. 24 ust. 2 ustawy o okik zawiera przykładowy katalog praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o okik, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.) (zwana dalej: „k.p.c.”).

Na mocy art. 479⁴⁵ § 1 k.p.c., Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest obowiązany przesyłać Prezesowi Urzędu odpis każdego prawomocnego wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Na podstawie takich wyroków, Prezes Urzędu jest zobowiązany do prowadzenia rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, stosownie do art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c.

Przepis art. 479⁴⁵ § 3 k.p.c. ustanawia zasadę tzw. formalnej jawności Rejestru, stanowiąc, że Rejestr jest jawny. Jawność Rejestru oznacza, że jest on dostępny dla każdego zainteresowanego, czyli każdy ma do niego prawo wglądu. Skutkiem formalnej jawności Rejestru jest niemożność zasłaniania się nieznajomością dokonanych w nim wpisów. W rejestrze tym przytacza się treść postanowień wzorców umowy uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone.

W ocenie Prezesa Urzędu, wpisanie takich postanowień do rejestru, o którym mowa wyżej, oznacza, że od tej chwili postanowienia te są zakazane we wszystkich wzorcach umów. Zakaz stosowania postanowień wpisanych do Rejestru, dotyczy nie tylko tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu zapadł wyrok w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, lecz również innych przedsiębiorców z danej branży. Za takim ujęciem przemawia podstawowy cel postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jakim jest usunięcie z obrotu postanowień, które Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone. Chodzi bowiem o to, by konsumenci nie byli narażeni na te postanowienia w przyszłości w umowach zawieranych z innymi przedsiębiorcami. Ponadto, zdaniem Prezesa Urzędu, zakaz stosowania niedozwolonych postanowień wpisanych do Rejestru dotyczy także postanowień podobnych. Przedsiębiorcy stosują bowiem postanowienia, których istota jest taka sama, lecz konstrukcja gramatyczna, szyk wyrazów w zdaniu są różne. W związku z tym, zakazane jest też stosowanie postanowienia, którego zakres jest tożsamy z zakresem postanowienia wpisanego do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. Nie jest konieczna dokładna, literalna identyczność tych postanowień.

Stanowisko Prezesa Urzędu znajduje uzasadnienie w orzecznictwie. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (Sygn. akt III SZP 3/06) wskazał, iż stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Sąd Najwyższy uznał również, iż jeżeli Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uzna określoną klauzulę za niedozwoloną w wyniku przeprowadzonej kontroli abstrakcyjnej i zostanie ona wpisana do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a ust. 2 ustawy o okik¹ dopuszcza się każdy z przedsiębiorców, który wprowadza do stosowanych klauzul zmiany o charakterze kosmetycznym, polegające np. na przestawieniu szyku wyrazów lub zmianie użytych wyrazów, jeżeli zmiany te nie prowadzą do zmiany istoty klauzuli.

W ocenie Prezesa Urzędu stosowane postanowienie przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach we wzorcu umowy w punkcie 17 zdanie czwarte wzorca umowy o treści: *„Jeśli jednak nie zostaną one usunięte, uczestnik winien zgłosić do Organizatora reklamację na piśmie w ciągu 7 dni od daty zakończenia imprezy”* jest tożsame z klauzulą wpisaną do Rejestru pod pozycją 1079, w dniu 21 marca 2007 r. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji

---

¹ W dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Na podstawie art. 137 ww. ustawy straciła moc ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Obecnie praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów została uregulowana w przepisie art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

i Konsumentów z dnia 8 grudnia 2006 r., sygnatura akt XVII AmC 41/06, „*Ewentualne reklamacje należy zgłaszać w formie pisemnej w terminie 7 dni od zakończenia imprezy*”. W uzasadnieniu do ww. wyroku Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że: „postanowienie umowne dotyczące 7 – dniowego terminu od zakończenia imprezy do zgłoszenia ewentualnych reklamacji pisemnych należy uznać jako naruszający zbiorowe interesy konsumenta i pozostający w sprzeczności z dobrymi obyczajami, o czym mowa w art. 385¹ k.c. Taki krótki okres faktycznie w wielu sytuacjach może uniemożliwić klientom nie tylko przemyślanych, poprzedzonych fachową konsultacją, reklamacji, ale także jej faktyczne dokonanie”. Postanowienie kwestionowane przez Prezesa Urzędu oraz postanowienie wpisane do Rejestru pod pozycją 1079 są tożsame, czego nie naruszają różnice w zakresie użytych sformułowań i wyrazów. Każde z wyżej wymienionych postanowień ogranicza konsumentowi w takim samym stopniu możliwość złożenia reklamacji nie biorąc pod uwagę przepisów prawa i dobrych obyczajów i tym samym ogranicza prawa konsumenta do wniesienia reklamacji z powodu nienależytego wykonania umowy przez organizatora turystyki. Ponadto, zarówno ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. jak i przedsiębiorca, który stosował we wzorcu umowy postanowienie uznane za niedozwolone na mocy ww. wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (pierwotny adresat postanowienia uznanego za niedozwolone) prowadzili działalność gospodarczą na rynku usług turystycznych.

Należy zaznaczyć, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie tylko ww. wyroku ale w innych wyrokach uznawał za niedozwolone postanowienia, w których organizator w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami wyznaczył konsumentom zbyt krótki termin do złożenia reklamacji. Przykładem jest postanowienie o treści: „*Reklamacje winny być wnoszone w formie pisemnej pod rygorem nieważności do 7 dnia od daty zakończenia imprezy.*” (wpis nr 414 dokonany na podstawie wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 2 lutego 2005 r., sygn. akt XVII Amc 104/04). Sąd potwierdził, że termin wyznaczony na złożenie reklamacji jest zbyt krótki i może pozbawić konsumenta możliwości rozpoczęcia procedury reklamacyjnej i skutecznego dochodzenia roszczeń. Pośrednio zapis ten prowadzi więc do ograniczenia odpowiedzialności Przedsiębiorcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy (art. 385³ pkt 2 k.c.). Przedsiębiorca może bowiem, powołując się jedynie na niezachowanie wyznaczonego terminu, nie rozpatrywać reklamacji złożonych po jego upływie, zwalniając się tym samym z odpowiedzialności za należyte wykonanie umowy. Zdaniem organu antymonopolowego, oceniając to postanowienie należy zwrócić uwagę, iż art. 11 ustawy o usługach turystycznych w przedmiocie umów z klientami – w zakresie nieuregulowanym ustawą – odsyła do przepisów k.c. Oznacza to, że do terminu złożenia reklamacji wniesionych przez klientów z powodu nienależytego wykonania przez niego umowy, mogłyby znaleźć zastosowanie przepisy dotyczące rękojmi za wady, w tym art. 563 par. 1 k.c. W świetle tego przepisu uprawnienia z tytułu rękojmi podlegają utracie, jeżeli reklamujący nie zawiadomi o wadzie w ciągu 1 miesiąca od jej wykrycia, a zatem konsumenci powinni mieć możliwość reklamowania wadliwych usług turystycznych przez okres 1 miesiąca od zakończenia imprezy, a nie 7 dni, który to termin uznać należy za zbyt krótki. Analogicznie w wyroku z dnia 29 stycznia 2007 r. (sygn. akt XVII Amc 160/05) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że rażąco krótki termin zniechęca konsumentów do składania reklamacji dotyczących świadczonych przez organizatora usług. Umowa o usługi turystyczne ma charakter mieszany, co skutkuje – zdaniem Sądu - uznaniem, że do zagadnień związanych z obowiązkiem konsumenta zawiadomienia organizatora turystyki, terminem zawiadomienia i skutkami jego

niezachowania czy przedawnienia roszczeń należy w drodze analogii stosować przepisy dotyczące umowy o dzieło. Do rękojmi za wady dzieła stosuje się na podstawie art. 638 k.c. odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Art. 563 k.c. stanowi, że zawiadomienie o wadzie przez kupującego w terminie miesięcznym zapobiega utracie uprawnień z tytułu rękojmi.

Również w ocenie Prezesa Urzędu postanowienie stosowane przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. we wzorcu umowy w punkcie 21 zdanie trzecie wzorca umowy o treści: *„Organizator nie dokonuje zwrotu zapłaty za niewykorzystane świadczenia powstałe z przyczyn od Organizatora niezależnych”* jest tożsame z klauzulą wpisaną do Rejestru pod pozycją 1086, w dniu 27 marca 2007 r. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 stycznia 2007 r., sygnatura akt XVII AmC 160/05, o treści: *„Niewykorzystanie któregokolwiek ze świadczeń przez Uczestnika nie upoważnia do żądania zwrotu zapłaconej kwoty”*. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w uzasadnieniu do wyroku w tej sprawie stwierdził, że postanowienie to spełnia przesłanki niedozwolonego postanowienia umownego z art. 385 pkt. 12 k.c. zmierzając do wyłączenia obowiązku zwrotu konsumentowi uiszczonych zapłat za świadczenie nie spełnione w całości lub części w przypadku rezygnacji konsumenta z zawarcia umowy lub jej wykonania. Cena imprezy turystycznej jest wynikiem zsumowania opłat za poszczególne świadczenia realizowane na rzecz klienta. Zapis ten nie różnicuje przyczyn nie wykorzystania świadczenia objętego umową, rażąco narusza interes konsumenta, gdyż prowadzi do obciążenia konsumenta całością umówionego świadczenia w sytuacji, gdy organizator turystyki nie zrealizował na jego rzecz świadczenia lub oszczędził z powodu niewykonywania świadczenia wpłaconą przez klienta kwotę, albo odzyskał jakąś część z kosztów jakie planował ponieść na realizację tego świadczenia. Postanowienie kwestionowane przez Prezesa Urzędu oraz postanowienie wpisane do rejestru, o którym mowa wyżej, pod pozycją 1086 są tożsame, czego nie naruszają różnice w zakresie użytych sformułowań i wyrazów. Postanowienia te umożliwiają organizatorowi turystyki przejęcie kwot pieniężnych, wynikających z poniesionych przez konsumentów kosztów niezrealizowanej części imprezy turystycznej, nienależnych organizatorowi turystyki. Ponadto, zarówno przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o., której został postawiony zarzut w przedmiotowym postępowaniu, jak i przedsiębiorca, który stosował we wzorcu umowy postanowienie uznane za niedozwolone na mocy ww. wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (pierwotny adresat postanowienia uznanego za niedozwolone) prowadzili działalność gospodarczą na rynku usług turystycznych.

Nie tylko ww. postanowienie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone. W innych wyrokach, w których poruszana była kwestia obciążania konsumenta faktycznie poniesionymi kosztami przez organizatora turystyki, oceniając te postanowienia, ww. Sąd stwierdził, że *„przedsiębiorca ma prawo do potrącenia kosztów w przypadku rezygnacji konsumenta z umowy. Kwota podlegająca potrąceniu powinna jednak zostać ustalona, w oparciu o indywidualne rozliczenia z konsumentem z uwzględnieniem rzeczywistej straty poniesionej przez pozwanego”* (wyrok z dnia 20.02.2007 r. (sygn. XVII Amc 50/06). Analogiczne stanowisko Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyraził w wyroku z dnia 1.11.2004 r. (sygn. akt XVII Amc 81/03), uznając, iż niedotrzymanie warunków umowy rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą i nie powinno wiązać się z utratą świadczenia spełnionego w pełnej wysokości. Na abuzywność tego rodzaju klauzul Sąd

Ochrony konkurencji i Konsumentów zwrócił także uwagę w wyroku z dnia 17 stycznia 2007r. sygn. akt XVII Amc 31/06, w oparciu o który za niedozwolone uznano postanowienie w brzmieniu: *Sun § Fun nie ma obowiązku zwrotu wartości świadczeń niewykorzystanych z przyczyn leżących po stronie uczestnika* (pozycja 1330 Rejestru). W uzasadnieniu tego wyroku podkreślono, że dopuszczalność stosowania w obrocie masowym tego typu klauzul uzależniona jest od kazuistycznego określenia, do jakiego rodzaju świadczeń się odnoszą i co konkretnie należy rozumieć pod pojęciem „przyczyn leżących po stronie klienta”, ponieważ tak szerokie określenie tego pojęcia pozwala na objęcie jego zakresem także przyczyn niezależnych i niezawinionych przez uczestnika np. jego choroby. Kategoryczne wyłączenie możliwości zwrotu konsumentowi wartości niewykorzystanych świadczeń narusza więc, zdaniem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dobre obyczaje i rażąco godzi w interesy konsumentów.

Zgodnie z powyższym wykazano, iż ww. postanowienia wzorca umowy są tożsame z postanowieniami wpisanymi do Rejestru pod pozycjami 1079 i 1086 i tym samym są bezprawne.

Ad. 3) Przepisy ustawy o okik nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 24 ust. 3 stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Z całą pewnością mamy do czynienia ze zbiorowym interesem konsumentów wówczas, gdy działanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem praw nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów, którzy zapoznali się, bądź mogli zapoznać się z dostępnym powszechnie wzorcem umowy zawierającym postanowienia, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone i są sprzeczne z ustawą o usługach turystycznych i zawarli, bądź mogli zawrzeć umowę z ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. W tej sytuacji bezprawne zachowanie przedsiębiorcy nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy kontrahentów ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o.

Na skutek zamieszczenia we wzorcach umów postanowień, które zostały wpisane do Rejestru i postanowienia sprzecznego z ustawą o świadczeniu usług turystycznych, ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. stosowała postanowienia, które są bezprawne. Takie zachowanie ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Jak wynika z ustaleń dokonanych w niniejszej decyzji, ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach zaprzestała stosowania kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień wzorca umowy pn.: „WARUNKACH UCZESTNICTWA W IMPREZIE TURYSTYCZNO-WYPOCZYNKOWEJ” wraz z ich częścią o nazwie „SZCZEGÓŁOWE WARUNKI UCZESTNICTWA” poprzez ich wykreślenie z dniem 1 listopada 2008 r. W związku z powyższym oraz biorąc pod uwagę fakt, iż od 1 listopada 2008 r. ww. spółka nie organizowała własnych imprez turystycznych z udziałem konsumentów indywidualnych, a wcześniej zawarte umowy wygasły Prezes Urzędu uznał, iż

z tym dniem nastąpiło zaniechanie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o okik, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W takim przypadku, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, przy czym ciężar udowodnienia okoliczności zaniechania stosowania zarzucanej praktyki spoczywa na przedsiębiorcy.

Wobec spełnienia przesłanek koniecznych do stwierdzenia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o okik oraz przesłanek wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania wskazanych w art. 27 ustawy o okik, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt I sentencji.

Ad. II.

Zgodnie z art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o okik Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w swojej decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o okik. Z treści powyższego przepisu wynika, iż ww. kara ma charakter fakultatywny, a zatem do Prezesa Urzędu zależy - w ramach uznania administracyjnego – uznanie w decyzji zasadności nałożenia kary pieniężnej wraz z określeniem jej wysokości. Wprawdzie ustawa o okik, nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary, jednakże art. 111 wskazuje, że ustalając wysokość kary Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy. Ustalając wysokość kary pieniężnej w decyzjach stwierdzających naruszenie zakazów określonych w ustawie o okik, należy zatem uwzględnić wagę tego naruszenia, rozmiar skutków stosowanej praktyki ograniczającej konkurencję, bądź praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, jak również zaistniałe okoliczności obciążające i łagodzące.

W przedmiotowej sprawie, w punkcie I a i b sentencji decyzji stwierdzono, że Przedsiębiorca naruszył zakaz, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy o okik. Zakaz ten ma charakter bezwzględny, tym samym nie istnieją przesłanki natury prawnej które umożliwiały zalegalizowanie tych praktyk. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, że nałożenie kary jest uzasadnione i nałożył na ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. karę pieniężną (po zaokrągleniu do 1 zł) w wysokości 7 737 zł (słownie: siedem tysięcy siedemset trzydzieści siedem złotych), płatną do budżetu państwa, co stanowi (tajemnica przedsiębiorcy) kary jaka mogłaby być w tym przypadku nałożona.

Analizując zasadność nałożenia na ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. kary pieniężnej, jak również ustalając jej wysokość, Prezes Urzędu wziął pod uwagę: charakter i okoliczności naruszenia, jakiego dopuściła się ww. spółka oraz jego skutki dla konsumentów, a także cele, jakie winny zostać osiągnięte na skutek wydania przedmiotowej decyzji. Praktyka stosowana przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. polegała na stosowaniu przy zawieraniu z konsumentami umów o świadczenie usług turystycznych

wzorców umownych zawierających postanowienia o treści tożsamej z klauzulami uznanymi przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone i wpisany do Rejestru oraz naruszającymi postanowienia ustawy o usługach turystycznych oraz nie przestrzeganiu art. 14 ust. 2 pkt 10 ustawy o usługach turystycznych. Podkreślić należy, iż sankcja w postaci nałożenia kary może być na przedsiębiorcę nałożona niezależnie od tego, czy dopuścił się on naruszenia celowo, czy też nieumyślnie. Należy jednak wziąć pod uwagę, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego zawsze spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności działań z obowiązującymi przepisami prawa. ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. winna zatem zdawać sobie sprawę z konieczności konstruowania wzorców umownych z uwzględnieniem przepisów ustawy o usługach turystycznych oraz niedopuszczalności stosowania w obrocie prawnym postanowień wpisanych do Rejestru. Bezprawność postanowień stosowanych przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. jest bezsporna.

Na ustalenie wysokości kary w wysokości relatywnie niskiej w stosunku do przychodu przedsiębiorcy wpłynęła ocena całokształtu okoliczności sprawy dokonana w świetle art. 111 ustawy o okik. Za okoliczności łagodzące uznano, iż ww. spółka:

- nie utrudniała postępowania,
- dopuściła się po raz pierwszy naruszenia zbiorowych interesów konsumentów,
- jeszcze przed wszczęciem postępowania zaniechała stosowania zarzuczanych mu praktyk,
- prowadzi działalność o zasięgu lokalnym,
- posiada nieznaczny potencjał ekonomiczny w stosunku do krajowych organizatorów turystyki.

Przyjmując wspomniane w/w wcześniej okoliczności naruszenia przepisów ustawy o okik, jak również fakt, iż kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu i odczuwalna dla przedsiębiorcy, ale równocześnie pozwalającym mu na dalsze prowadzenie działalności, Prezes Urzędu postanowił nałożyć na ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. karę w wysokości 7 737 zł (słownie: siedem tysięcy siedemset trzydzieści siedem złotych). W opinii Prezesa Urzędu powyższa kara będzie spełniała zarówno funkcję prewencyjną, jak i represyjną.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie II sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Ad. III.

Zgodnie z art. 80 ustawy o okik, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 tej ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów tejże ustawy, przedsiębiorca lub związek

przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Niniejsze postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte z urzędu. W jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I sentencji przedmiotowej decyzji stwierdził naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 oraz pkt 1 ustawy o okik przez ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z prowadzoną w toku tego postępowania korespondencją. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć kwotą kosztów w wysokości 11,10 zł (słownie: jedenaście złotych 10/100).

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie III sentencji.

Koszty niniejszego postępowania ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o. z siedzibą w Kielcach jest obowiązana wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231 000000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o okik w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie III niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o okik w związku z 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c., przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Łodzi.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów

Dyrektor Delegatury

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje:

ISKRA Zakład Usług Socjalnych Spółka z o.o.
ul. Karczówkowska 45
25-713 Kielce

